

הבטחת רבינו,
מי שישתדל
בהדפסת
ספריו יהיה
לו המזכר
למליץ

הארי ההי

פנינים נפלאים מתורתו של

המהר"א"ל צינץ

הגאון הפיאריה לייב צינץ זי"ע מפלאצק
גיליון קס"ג, פרשת במדבר תשפ"ב

מכון להוצאה חרשה ומפוארת
של ספרי מהר"א"ל צינץ זי"ע"א

ת.ד. 3498 אשדוד 77134
טל': 8648989-08
פקס: 8648686-08
tzintz@tzintz.org

פרטית, כדי שלא יעלה על לב איש הרהור ופקפוק שמא לא שמרו ישראל כלל על ייחוסם.
לכן ביום אחד הקהילו כל העדה והביא ספר ייחוסיהם. כנאמר:
"ויתלדו על משפחותם לבית אבותם במספר שמות". כי בני ישראל שמרו על ייחוסם כל אותן שנים רבות שהיו בארץ מצרים. מלא העומר

בני ישראל קבלו את המעלות של המנויים ולא את החסרונות

וְהָיָה מִסְפָּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּחֹל הַיָּם אֲשֶׁר לֹא יִמָּד וְלֹא יִסְפָּר וְגו' (הפטורה - הושע ב, א).
כל דבר המנוי יש בו מעלה ויש בו חסרון. מעלתו היא, שאין למזיקים ולמשחיתים שליטה עליו (חולין דף קה), וחסרונו הוא, שאין הברכה שרויה אלא בדבר הסמוי מן העין (בבא מציעא).
לפיכך ציווה השם יתברך למנות את בני ישראל, למען לא תהיה למזיקים הרעים שליטה עליהם, אלא אדרבה "ברוך תהיה מכל העמים" - העמים עצמם יהיו נאלצים להביע לכם את ברכתם - מלאך רע בעל כורחו יענה אמן - וביחס לזה יהיו בני ישראל בהזקת מנויים - "והיה מספר בני ישראל", אולם ביחס לצד הרע שבמנין שאין הברכה שרויה בדבר המנוי, יהיו בני ישראל בחזקת בלתי מנויים, "אשר לא ימד ולא יספר" - שכבר הבטיח השם יתברך לאבותינו להרבות את זרעם ככוכבי השמים וכחול הים אשר לא יספר מרב.

קומץ המנחה

מדוע פתח בלשון קשה ומסיים באמירה רכה
וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבַר סִינַי בְּאֹהֶל מוֹעֵד בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי בְּשָׁנָה הַשְּׁנִית לְצֵאתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם לְאֹמֶר (א, א).
פותח בביטוי 'וידבר' לשון קשה ומסיים את הפסוק בביטוי 'לאמר' לשון רך.
וההסבר בזה, להלן ב"פרשת בהעלותך" שם נאמר על הקרבת קרבן הפסח, ואומר שם רש"י, שפרשת קרבן הפסח היה ראוי להקדים לפתוח את ספר במדבר בענין קרבן פסח, ולמה לא פתח בזה? כי היא גנותן של ישראל! כי כל ארבעים שנה שהיו ישראל במדבר לא הקריבו אלא פסח אחד, - פסח זה בלבד.
ולכן מתחיל בביטוי "וידבר" לשון קשה לציין את ההקפדה, אבל רחמי שמים גוברים על ישראל, ומסיים בביטוי "לאמר" לשון רך, כי בכל זאת זכו בני ישראל למעלה ולגדולה. ככתוב להלן בפרשתנו על הדגלים שהקיפם - דגלי אהבה, והיו כדוגמת מחנה השכינה. ולכן אומר "אמר" אמירה של חביבות "כי רוצה ה' בעמו", ולכן גם זכו להתפקד למנין, כי המנין מראה על חביבות וכמו שרש"י מתבטא בפ' תשא משל לצאן החביבה על בעליה,
מלא העומר

ביום אחד הקהילו כל העדה - בדרך נס

וְאֵת כָּל הָעֵדָה הִקְהִילוּ בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי וַיִּתְּלְדוּ עַל מִשְׁפְּחֹתָם לְבַיִת אֲבֹתָם בְּמִסְפָּר שְׁמוֹת מִבְּנֵי עֵשָׂרִים שָׁנָה וְנִמְעָלָה לְגַלְגֵּלָתָם (ח, א).
בא הכתוב לספר כיצד נעשה הכל בדרך ניסית ובהשגחה

על דרך דרוש

טעם נפלא שהקב"ה מטיב לאומות העולם

חטא שלהם ואפילו קל שבקלים. והקב"ה ברצותו להיטיב לבניו, גומל עם אומות העולם שכר רב על כל דבר אשר יעשו אפילו היתה זו מצוה קלה שבקלות. כך בשכר שפסע שלוש פסיעות לכבוד ה', זכה נבוכדנצר לכל הכבוד שהיה מנת חלקו. וכך אמרו חז"ל, כי בני עשיו זוכים לאכול מטל השמים וחלבי הארץ עד היום הזה, בשכר שתי דמעות שדמע עשיו בעת שלקח יעקב ברכותיו. וכל זה עושה עימם ה', כדי שלא יהא להם פתחון פה לקטרג לעתיד לבוא על רוב טובה שנוחלים ישראל, שהרי אף הם זכו וקיבלו שכר רב בעולם הזה על מצוות ומעשים טובים, אפילו קלים שבקלים.

והוא שאומר דוד המלך, נתתי שמחה בליבי מעת דגנם ותירושם של אומות העולם רבו בעולם הזה. באמרי, שאם לאלו על כמה מצוות קלות שבידיהם כך, ישראל לעתיד לבוא - על אחת כמה וכמה.

קומץ המנחה - פרשת מטות

נְתַתָּה שְׂמֵחָה בְּלִבִּי מֵעַת דְּגָנָם וְתִירוֹשָׁם כְּבו (תהלים ד, ח).
משל לאדם שמתה עליו אשתו ונשא אשה חדשה. אשתו הראשונה הותירה לו מספר ילדים, ואף האשה החדשה הביאה עימה את ילדיה אשר נולדו לה מבעלה הראשון. והאשה החדשה אשר אם חורגת היא לילדיו מאשתו הראשונה, מרשעת היא - שונאת את ילדיה, מצרה את צעדיהם, וממהרת לקטרג בפני אביהם על דבר פשע אשר יעשו קטן כגדול. והאב - פיקח הוא, ורצונו להיטיב לבניו, אך חפץ שאשתו השניה המרשעת לא יהיה לה פתחון פה לקטרג עליהם, ולפיכך מרבה להיטיב עם בניה בכל דבר שיעשו הקטן והפחות ביותר. ועתה כאשר מטיב הוא לבניו, אינה יכולה לומר מאום - שהרי אם בניה מקבלים מתנות ושפע על דברים זוטרים, מה פתחון פה יכול להיות לה על בני בעלה המקבלים שכר ומתנות על מעשיהם הטובים.
והנמשל הוא לישראל והאומות. שהמקטרגים שונאים את ישראל ומרבים לקטרג עליהם בפני אביהם שבשמים על כל דבר

פנינים על פרקי אבות

- פרק ו' -

זאת לאחשורוש, הרי שהתגלגל הדבר ובאה אחר כך גאולה לעולם. אבל מנין שתמיד באה גאולה לעולם על ידי האומר דבר בשם אומרו?

התשובה היא, כי אסתר העמידה את עצמה בסכנה, אם ימצא שדבריה אינם אמת שהרי היא טופלת שקר על שרי המלך, ואיך הסתכנה כך?

אלא כיון שידעה שהאומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם, סמכה עצמה על הכלל הזה ולכן לא חששה כי ידעה שעל ידי שתאמר דבר בשם אומרו – תביא גאולה לעולם.

אריכות ימים לעולם הבא

ואומר ארך ימים בימינה בשמאלה עשר וכבוד (פ"ו מ"ו). הרע"ב מבאר שאריכות הימים היא למימינים בה כלומר עוסקים בתורה לשמה.

ביאור הענין הוא, משום שאריכות הימים הנאמרת כאן היא לעולם הבא – עולם שכולו ארוך. לא שייך להסביר שמדובר על אריכות ימים בעולם הזה, כי לא תלמיד חכם אחד ולא שנים שעסקו בתורה לשמה, מתו בקיצור ימים, אלא מדובר על זכיה לעולם הבא.

לעולם הבא שכולו רחני, זוכה רק מי שלומד את התורה לשם רוחניות – לשמה, הלומד את התורה כדי לזכות לתועלות גשמיות יזכה רק לעושר וכבוד שזה שכר גופני.

אבל לומדי התורה לשמה זוכים לעולם הבא עליו נאמר 'יפה שעה אחת של קורת רוח בעולם הבא' יותר מכל חיי העולם הזה.

סגולת ההסתפקות במועט - לזכות בכתר תורה

כך היא דרכה של תורה פת במלח תאכל ומים במשורה תשתה ועל הארץ תישן וחיי צער תחיה אם אתה עושה כן אשריך וטוב לך אשריך בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא (פ"ו, מ"ד).

הטעם שיש למעט בתענוגי העולם כדי לזכות לתורה, הוא משום שכדי לזכות לדברי תורה, צריכים עמל ויגיעה רבים. אך מי שרגיל בתענוגי העולם הרי שהוא מפונק ויקשה עליו להתאמץ ולעמול כדי לזכות לתורה.

סיבה נוספת היא, משום שהמתרגל לתענוגים, הרי שנפשו אינה שבעה, ולעולם הוא רודף אחרי תענוגים נוספים ותאוות יתירות שהרי יצר לב האדם רע מנעוריו. והיות שהוא רוצה וחושק באכילת מעדנים ופינוקים, לא יצליח לעמול בתורה כראוי.

שונה אדם האמון במידת ההסתפקות, כיון שאינו חפץ וחושק במאומה מלבד מה שראוי והכרחי ללימוד התורה, הרי שליבו פנוי ללימוד התורה, והוא מסוגל להצטער ולהתייגע בה, כדי לזכות לאורה.

ביאור נפלא בהוכחת התנא

האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם שנאמר ותאמר אסתר למלך בשם מרדכי (פ"ו מ"ו).

יש להקשות, מנין לתנא שאכן האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם? שמא כיון שכך היה המקרה אצל אסתר – שמרדכי אמר לה על בגתן ותרש והיא סיפרה

פניני ישועות

חתונה בלי חובות!

התקשר למכון, והודיע להם כי ישמח לעשות הוראת קבע בסך שבעים ושנים שקלים לחודש, כדי שיוכלו להדפיס את ספרי רבינו, ובכך רוצה לזכות לישועה - "לחתן את ילדיו ללא חובות".

ואז, כמה ימים אחרי התרומה של הרב ווייס, מקבל הוא שיחת טלפון מעו"ד גדול בתל אביב, ובה נאמר לו, כי אחות אמו שנפטרה לפני כשנה השאירה קרקע בחדרה, אשר שוויה גדול מאוד, מאחר וכעת מפשירים את כל הקרקעות באזור, והיות ולה לא היו ילדים הרי הוא ואחיו נחשבים ליורשים היחידים.

לאחר כמה פגישות עם העו"ד, נאמר לו ולאחיו כי נמצא קונה מתאים לקרקע - יזם גדול ובעל ניסיון שרוצה להקים שם פרויקט גדול. על אתר נסגרה העיסקה ובכך קיבל הרב ווייס סכום ענק של כסף לכיסו, המאפשר לו לחתן יותר מילד אחד - בלא חובות כלל.

לפני נישואי בנו השני שלח הרב ש. ווייס מכתב למערכת לספר על הנס מעל לדרך הטבע שראה בתרומה להדפסת ספרי רבינו.

הרה"ג ש. ווייס הינו אברך תלמיד חכם משכמו ומעלה. מגיל צעיר הינו מלומדי בית המדרש, כשפיו לא מפסיק מלמלמל בתורה. סיים את הש"ס כבר מספר פעמים, וכשאברך כל שהוא צריך לדעת מראה מקום בש"ס, יודע הוא כי עליו לפנות לש. ווייס ומיד יאמר לו היכן מקומו.

את ביתו מנהל הוא בפשטות מופלאה, כש"מותרות" אינם עוברים את סף דלת ביתם, בעוד ילדיו יודעים ומעריכים את הוריהם היקרים, ומלאים הם שמחה אפילו שאין תמיד הפרוטה מצויה בביתם.

משהחלו ילדיו להתבגר, החלה הדאגה, מהיכן יהיה להם כסף כדי להשיא את ילדיהם בכבוד? הן כל השנה בקושי משיגים הם את פת לחמם, ומהיכן יכולים הם להתחייב על סכומים אסטרונומיים הדרושים כדי לחתן ילדים.

הרב וייס שהינו אברך תלמיד חכם, יודע ומכיר היטב הוא את ספרי רבינו – המהרא"ל צינץ – וידע הוא אף על ההבטחה שהבטיח רבינו, "כי מי שיתרום להדפת ספריו, ייושע בכל מה שהוא זקוק". לכן מה טבעי היה הדבר שיתרום כסף להדפסת ספרי רבינו. ואכן הרב ווייס

08-864-89-89

להשתתפות בהדפסת הספרים לקיום צוואתו של הגאון זי"ע ולזכות בהבטחתו